

пакъ най-сетнѣ рѣшили да повърнатъ назадъ, за да прѣнощуватъ въ сщцето ханче.

Слѣдъ дълги прѣговори, ханджията отворилъ, и ги вкаралъ въ нѣкаква слупена стая, обитавана отъ мишки и плѣхове. — „Назландисва се пезевенгина — казалъ д-ръ Ч.; ще ни тури въ тая смрадь, пѣкъ отгорѣ съ часове трѣбва да му се молишъ!“ По-послѣ нашиѣ хора разбрали, каква е била политиката съ „оня края“ и съ мжчното отваряне.

Не се минало много, откакъ нашиѣ пѣтници се „настанили“ въ богато мебелирания хотелъ, когато изъ тоя послѣдния се раздалъ нѣкакъвъ шумъ, трѣсъкъ или лапавица, като да излизала изъ пѣклото. Триста дяволи изъ едно гърло трѣбвало да се надуватъ и пакъ не могло де се получи страшното бучене, което се раздало изъ сарая на разбойникѣтъ-ханджия. Минута-двѣ слѣдъ това, нѣкакъвъ получовѣшки, полувѣрски гласъ приближилъ къмъ покоитѣ на поета, и изеднажъ едно чудовище, окичено съ звѣнци и джангардаци, блѣснало прогнилата врата и нахлуло въ стаята, пакъ се хвърлило върху нашѣ. — „Що за чортъ!“ изкрѣщялъ Ботйовъ, и рипвалъ на крака. Въ единъ мигъ той сполучилъ да набара чудовището съ двѣ ржцѣ и го засадилъ въ земята. — „Души!“ изкомандувалъ той Чобанову, и се спусналъ къмъ оная часть, откъдѣто се раздавало страшното бучене. — „Домну, милость, азъ се шегувамъ“ — изпищялъ единъ женски гласъ, когато жилиститѣ ржцѣ на „практиканта“ взели да танцуватъ надъ нещасния черепъ на хитрата домнна.

Въ това врѣме дотърчалъ и мжжѣтъ, който зачулъ, че работата станала бузукъ. — „Аманъ, домнулуй: тя се шегува—викалъ тоя; вие сте добри хора, пуснете жената“. — „Какви сж тѣзи лудории, бе пезевенкъ! Кого плашите! Я да видимъ какви сж тѣзи дяволуци!“ Запалили свѣщъ и какво да видятъ: жената на хриси-